

Reveil te Loenhout - 24 oktober 2025

Herinnering aan de dag van 30 januari 1964

In de beginjaren zestig van vorige eeuw vielen elk jaar bijna 2000 verkeersdoden, terwijl er toen zeven keer minder auto's reden dan nu.

Dit had te maken met de auto's zelf ; met hun vlijmscherp snijdend koetswerk, met het slordige rijgedrag, met de gebrekkige hulpverlening bij ongevallen, en met de politiek en de media. Er waren amper campagnes rond verkeersveiligheid ; verkeersslachtoffers kwamen nergens aan het woord, en ook de kranten schreven maar zuinig over zelfs zware ongevallen. Zo waren de jaren 60, die golden sixties ... de duizenden verkeersdoden vielen tussen de plooiën van de Vooruitgang.

Dit is een citaat uit een artikel van Jan Hertoghs, gepubliceerd in Humo (in 2001) over "De ongeluksjaren 1960-1965 - het verkeersbloedbad waar niemand over sprak."

Wij brengen vandaag in herinnering : Een dodelijk accident – 60 jaar geleden ... alles behalve vergeten !

We keren terug in de tijd, naar donderdag 30 januari 1964.

Het is vroeg in de ochtend: donker, mistig, miezerig en kil. Enkele jonge mannen wachten in de nabijheid van de kerk. Even later arriveert het busje van de wegenbouwfirma Theys uit Brasschaat. De chauffeur, die ook een dorpsgenoot is, neemt hen mee. In het centrum van Wuustwezel stappen nog vier arbeiders op.

Rond 7u20 is het busje volledig bezet: vijftien mannen in totaal, de chauffeur en 1 passagier vooraan, 13 passagiers in de laadbak. De sfeer is gemoedelijk; op de zijbanken wordt gekaart terwijl het voertuig koers zet richting haven, met de opdracht "kasseiweg uitbreken aan de dokken" .

Maar niet veel verder, tussen de wijken Bloemkool en Beersgat, staat een vrachtwagen van een Nederlandse firma geparkeerd. Om onduidelijke redenen rijdt het busje er met grote kracht tegenaan. De klap is verwoestend. Het busje belandt met opengereten flanken op de tramsporen, terwijl de vrachtwagen tegen de bomen wordt geslingerd.

De dag nadien kopt *Gazet van Antwerpen*:

"Autobotsing te Wuustwezel : 2 doden, 3 zwaar- en 10 lichtgewonden."

Een dag later volgt nog een klein bericht, haast achteloos, gebracht als een fait divers:

"Botsing te Wuustwezel eist nog een derde dode."

Herinnering aan het graf van Jan Van Looveren,

27 jaar – onverwacht, te jong en te bruusk uit het leven gerukt

Jan huwde op jonge leeftijd met Anna Brosens. Samen bouwden zij aan een gezin, in de Warande, waar ze woonden met hun twee kindjes, Eddy en Godelieve, een kleuter en een baby.

Jan was de derde jongste in een hecht gezin van acht kinderen dat in het hele dorp bekend stond als de familie Post. Vader Post was naast landbouwer ook de brouwer die drank aan huis leverde bij alle mensen van het dorp. Zoon Jan wilde altijd goed doen ... hij had een gouden hart – zijn ouders helpen was vanzelfsprekend. Naast zijn werk op de ouderlijke boerderij werkte Jan ook bij de bouwfirma Theys.

Tot die noodlottige dag van 30 januari 1964. Die ochtend had hij zijn Lieveke, de baby van 10 maanden, nog uit de wieg getild om haar een zoen te geven ... **intuïtief**, alsof hij een voorgevoel had.

De familie herinnert zich vooral hoe het droeve nieuws hen bereikte. Jeanne Post – echtgenote van de chauffeur van de bus, en zus van het slachtoffer – was de eerste die bericht kreeg via de firma Van Velthoven. Vader Post was op dat moment niet thuis; hij was met de fiets naar de Munt getrokken om er een stuk grond te bewerken. Buurman Sooi ging hem halen, zodat hij samen met hem naar het ziekenhuis kon rijden. Anna had haar 2 kindjes, zij kon niet mee ... en Moeder Post durfde niet, had de kracht niet.

Bij aankomst in het ziekenhuis was Jan stervende - vader Post heeft zijn zoon niet meer mogen zien. Op aandringen van vader werd Jan thuis, bij zijn gezin in de Warande, opgebaard. Een lange stoet mensen, van aan de kerk tot aan zijn huis, stond in de rij om hem een laatste groet te brengen.

Herinnering aan het graf van Leo Bevers,

27 jaar – onverwacht, te jong en te bruusk uit het leven gerukt

Leo was gehuwd met Maria Van Looveren ; ze hadden één zoontje, Eddy, een jongetje van nog geen 2 jaar.

Leo en Maria woonden met hun kind in, op de boerderij van zijn ouders op Popendonck. Leo had wel 3 zussen maar als enige zoon in het gezin was hij voorbestemd om de boerderij over te nemen. Hij was een zorgzame huisvader – gedreven, ambitieus en vol plannen om zijn gezin en de boerderij verder uit te bouwen. Naast het werk op de boerderij was hij ook bouwvakker. Samen met zijn makkers vormde hij een hechte en sterke ploeg bij bouwfirma Theys.

Tot die noodlottige dag van 30 januari 1964.

Leo was heel zwaar gewond ... was vrijwel op slag dood.

Hoe het nieuws van het ongeval bij Maria is gekomen, kan ze zich niet meteen herinneren. Maar er is wel één onuitwisbare scène in haar geheugen gegrift : “de kist waarin het slachtoffer was opgebaard, stond onder een trap, iemand zei haar : *“De laadkar was in twee gereten. Het slachtoffer zat vooraan – met geen woorden te beschrijven hoe hij er aan toe was.”*

Maria heeft haar verdriet alleen en in alle stilte gedragen. Ze is op de boerderij blijven wonen, en plichtsbewust, samen met haar schoonvader, heeft ze het werk daar verder gezet, zelfs na haar tweede huwelijk. Met de dood van haar schoonvader kwam een einde aan haar leven in Popendonck, Maria verhuisde met haar gezin naar St. Lenaerts maar ze is, tot op de dag van vandaag, trouw gebleven aan Loenhout.

Herinnering aan het graf van Frans Augustijns,

25 jaar – onverwacht, te jong en te bruusk uit het leven gerukt

Frans woonde bij zijn ouders op de boerderij in de Terbeekseweg. Hij was de middelste in het gezin, 1 zus ouder, 1 zus jonger. Hij was ook voorbestemd om het werk op de boerderij verder te zetten.

Als jonge gast had hij daarvoor school gelopen in de Tuinbouwschool van Stabroek. En hij was lid van de BJB, de Boerenjeugd-bond, met hun leuze : *“Aan ploeg en kruis trouw!”*, duidelijk geïnspireerd door trouw aan godsdienst en de boerenafkomst.

Frans was een joviale gast, onbezonnen en sociaal, had vele vrienden en een liefde, Julia, ze woonde in Meer. Julia was trots op haar lief ... een knappe fiere gast ... ze maakten plannen om te trouwen in het najaar. Een veelbelovende toekomst lachte hun toe.

In afwachting van het werk op de boerderij, werkte Frans ook bij bouwfirma Theys.

Tot die noodlottige dag van 30 januari 1964.

Hoe het bericht van het ongeval de familie heeft bereikt, kan men niet precies vertellen. Maar wat wel blijft, zijn de pijnlijke en onuitwisbare herinneringen die zich in ieders hart hebben vastgezet.

De ouders kregen nog de kans hun zoon te zien, hem te spreken. Over het “schapulierke” dat op zijn hoofdkussen was gelegd, zei Frans “neem maar weg ... helpt niet meer ...”. En zijn laatste woorden – *“zeg aan Julia dat ik haar zo geiren zie”* – zijn voor altijd in het geheugen gegrift. Een dag later is Frans overleden.

Voor Julia was er geen afscheid. Haar verdriet heeft ze, net als alle andere families, in stilte moeten dragen. Later vond ze steun en liefde bij Fons, met wie ze in het huwelijk trad. Toch is de band met de familie van haar eerste grote liefde nooit verdwenen. Tot op vandaag leeft die verbondenheid voort, als een stille getuige van wat was en altijd zal blijven.

1964 – Loenhout in rouw

In die dagen was Loenhout in rouw gedompeld. Het nieuws van het ongeluk verspreidde zich razendsnel; Iedereen kende iedereen ... de namen van de slachtoffers in de kranten waren geen vreemden ... ze waren vader, echtgenoot, zoon, broer, familie, vriend.

Die dagen hing er een zware stilte in de straten. Overal werd er zachtjes gefluisterd ... alsof luid praten ongepast leek ... korte gesprekjes ook, vaak gevolgd door hoofdschudden en stilte ... er waren geen woorden ... de mensen waren zichtbaar aangeslagen, niet in staat om terug te keren naar het gewone ritme van werk en leven. Bij de getroffen families bleven de luiken dicht.

Vier dagen na het ongeval, op maandag 3 februari 1964, vond om tien uur de eerste afscheidsviering plaats - die van **Jan Van Looveren**. Een uur later werd **Leo Bevers** ten grave gedragen, en de volgende dag nam men afscheid van **Frans Augustijns**.

Die uitvaarten brachten heel Loenhout samen. Voor elk afscheid werd de rouwstoet gevormd aan de Quirinus-kapel. Van daaruit zette men zich langzaam in beweging, door de Kapelstraat, richting kerk ; vooraan de lijkwagen, de kist bedekt met eenvoudige bloemstukken, gevolgd door de familie, dicht opeengepakt, gesteund door burens en vrienden.

Vanuit de kerktoeren klonk de trage cadans van de klokken; hun doffe geluid droeg ver over de velden ... bleef hangen in de koude lucht.

De kerkbanken zaten tot de laatste plaats gevuld. De geur van wierook vermengde zich met het zachte snikken van vrouwen ; het onderdrukte hoesten van mannen die hun emoties niet tonen konden.

Op het kerkhof stonden de dorpsgenoten dicht opeen, zwijgend, met de handen diep in de zakken. Iedereen voelde dat dit verlies niet enkel de getroffen families trof, maar de hele gemeenschap.

Nog wekenlang bleef het ongeval onderwerp van gesprek. Het was alsof de mist van die januarimorgen bleef hangen over het dorp — zwaar, stil, en moeilijk te verdrijven.

Negen jaar later, bij de sluiting van het kerkhof aan de kerk, werden de graven overgebracht naar deze plek. Sindsdien hebben hier, op dit kerkhof, de slachtoffers van dit moordend verkeersongeval hun eeuwige rust gevonden.